

— Да, ето това именно трѣбва да се направи; но какъ ще подпечатите писмото, скъпа господарке?

— Това не ме затруднява. Моятъ баща ми даде четири пергаментни листа съ своя печатъ, на които нѣма нищо написано, за да си служа, когато той отсъствува. На тѣхъ мога да пиша всичко, което пожелаю.

— Чудесно! Но сторете това бързо, докато не се е събудилъ.

— Отивамъ да пиша — каза прекрасната императорска дъщеря. Тя намѣри пергаментнитѣ листа съ печата на баща си и написа следното:

„Азъ, царъ Миселинъ, императоръ на Гърция и господаръ на града Бизанциумъ, на моя управител на Бизанциумъ пращамъ поздравъ. Азъ искамъ да дадете моята прекрасна дъщеря за съпруга на носителя на писмото, понеже азъ научихъ и зная наздраво, че той е отъ високъ родъ и напълно я заслужава. Наредете още, щото всички въ града и въ цѣлата страна да празнуватъ сватбата съ голѣми тържества“.

Когато завърши последния редъ, царкинята отиде радостна съ другарката си въ градината и намѣриха младиятъ пратеникъ пакъ спящъ. Тя постави новото писмо въ чантата му, скъса злокобното старо писмо, а после дветѣ започнаха да викатъ и пѣятъ, за да го разбудятъ.

Най-после той се пробуди и учуденъ загледа дветѣ девойки. Императорската дъщеря се упъти къмъ него и го поздрави. Той отвърна на поздрава ѝ съ дълбокъ поклонъ.

— Кой сте вие? Къде отивате?

— Азъ нося едно писмо, което императорътъ праща на управителя.

— Ела съ мене, азъ ще те заведа веднага при него.

Тя го хвана за ръка и го заведе въ двореца. Въ залитѣ имаше много хора; когато я забелязаха, всички станаха на крака. Тя разпита за управителя и узна въ